

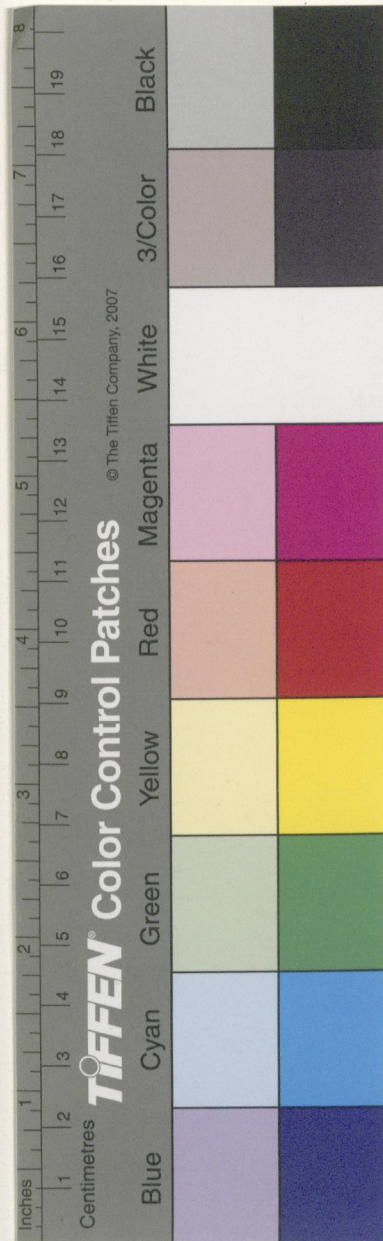
Åbo, 2 april 1900.

Broder!

För att också jag lemna ett litet bidrag till Runeburgsbiblioteket, sänder jag dig en fjuttioårsings Jholmüne jämte fyra otråkade rader af Jhalden, hvilka jag ännu ike hunnit glömma.

Kanske erinar du dig att Tromborg vilk delat för Kärvik Håls fentivars jubileum i avisorna publicerade ett bref från mig, uti hvilket jag omtalade att jag ägt det första exemplar af Sägneras första del, som utgått från bokhandeln, men att detta vid branden i Forsby 1866 gick förlorat.

Händelsevis har jag likväl nu missat öfverkommit exemplaret bland min

systers böcker. Jag smätte någon tid
före leandem lämnat boken åt henne,
hvilken händelse gjorde att den blef
räddad från förstörelse. Då den
för mig och de mina har ett speciellt
affektionsvärde, kommer den också att
stanna i vårt hem. — För bibliote-
ket skall nog en mängd exemplar
af samma häfte gå till hands från
andra håll. Däröfver råder intet tvifvel.

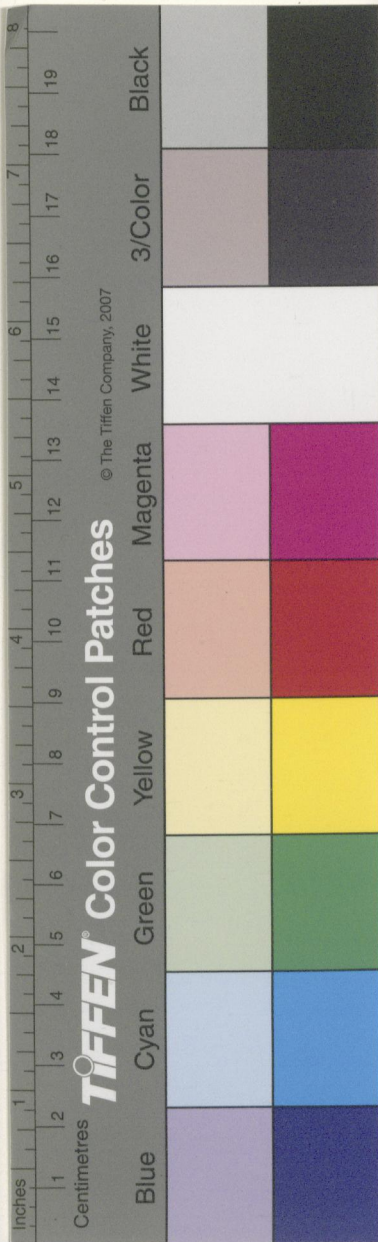
Gamle vännen A. C. S.

Månånda kan följande förtjena
plats i Runebergs biblioteket.

Det var i Borgå. Till årsexamen
i skolorna hörde äfven uppvisning i
sång. En vår hade sångläraren här,
till utvalt en ny krigisk visa, hvars
melodi föreföll oss ganska rätt bra,
men icke texten, "När krigstrumpeten
ljuder och kallar oss till strid," o.s.v. Nya
ord borde skrivas, och jag fick uppdraget
att fungera som "examenspoët."

Till följd häraf skref jag följande vers:

"När det snöt sommarn liden
och solen skiner varm,
då nalkas sälla tider
af fröjd i ungdomsbarin.
Vi våra böcker kasta
ifrån oss hvar och en,
samt ut till landet hasta,
hvad liflig lycka sen!"

Men innan jag kom fram med mitt
opusculum, vandra jag till Rune-
berg och kempälde dit till hans be-
dömande. Efter att hafva genom-
läst de åtta korta raderna sade
han: "Åh, du skrifver ju vers som
en hel karl; men för att en uppsä
vara med på ett hörn skulle jag vil-
ja ändra Kultproferna så här!"
Och därpå skref han omedelbart.

Från boken och från staden
vi flynda hvar och en,
och läsa blott i bladen
af kundens hjörkar sen.

Hvem skådar ike här den store skal-
dens eminenta gjenma!

C. Carstens.

